

Folk, ligesom den har fundet Tilslutning, paa det Aller-nærmeste overalt, ved den Valgagitation og ved selve de Valg, som ligge forud for denne Foramlings Sammentræden. Næsten paa alle Valgtribuner er det bleven udtalt og har fundet Tilslutning ved Valgets Udfald, at der burde spares en Del paa vort Hærvæsen. Det gjælder da om at finde en fornuftig Form, hvorunder vi kunne komme til at spare passende Summer og komme til at udgive passende Summer i Genhold til hele vor finansielle Stilling. Her mødes min Tanke atter med det samme ærede Medlems (Berg), som jeg nævnte før, idet jeg spørger, om vi ikke kunde bortskaffe en Del af Hærens ældre Mandstab, nemlig Forstærkningen og maasse endnu lidt mere. Jeg tror, at denne Maade at spare paa vilde være den fornuftigste, og derved vilde man tillige komme til at spare de mange Indkaldelser, som ganske vist ere det mest Byrdefulde for den Børnepligtige. At gaa et Par Maaneder længere den første Gang, de ere indkaldte, for at blive vaabensvæde, vil ikke sige saa meget, thi de ere da en Gang borte fra Hjemmet og i en ung Alder, hvori de i Reglen endnu ikke have været i Stand til at skabe sig en selvstændig Stilling. De have altsaa da allerbedst Tid til at ligge længere inde; men naar de ere komne tilbage, naar de efterhaanden have indtaget selvstændige Stillinger og ere blevene Familiefædre, er det, at de i den bedste Arbejdstid skulle kaldes bort fra den Bedrift, som de styre, og fra det Sommerarbejde, hvoraf de skulle tjene til at leve med Familie om Vinteren, en Byrde, som er saa stor, at den tynger dem altfor haardt. Det er et Hensyn, som er ikke lidt betyvende for mig, om vi komme til paa dette Omraade at lette de Børnepligtige Udøvelsen af deres Børnepligt i Fredstid. En anden Lettelse, som jeg i den samme Forbindelse skal nævne, er den, at saaledes som Priserne paa alle Ting nu staa, er 22 Sk. om Dagen til en menig Soldat saa lidt, at jeg ikke synes, vi kunne være bekendte at vedtage en Lov, som fastholder denne Løn; det Allermindste, som det forekommer mig, at vi kunne fastslaa, er 28 Sk. Dette vilde ganske vist fordyre Hærloven med noget over 150,000 Rd. — det vilde være omtrent 160,000 Rd. — men jeg tror alligevel ikke, at vi paa nogen Maade bør spare paa dette Sted, hvormod jeg mener, at vi bør spare paa det andet, som jeg nævnte. Jeg skal derfor være villig til at række de Herrer, som dele Opfattelsen om, at vi bør spare ved at bortskaffe det ældre Mandstab, en velvillig Haand til denne Tankes Udførelse. Jeg har endnu kun at udtale en Slutningsbemærkning, og det er den, at jeg ikke tror, at Danmark bør ruste sig saa stærkt, at det derved fortærer den Kraft, som skal befordre dets indre Udvikling, jeg tror heller ikke, at Danmark skal afvæbne og saaledes faste sig værgeløst hen som Bytte for den Første den Bedste, men allermindst tror jeg, at Danmark bør forsøge i den

Henseende at spille en Stormagts Rolle, thi derved vil det give sig selv en Betydning, som hurtigere end noget Andet vil befordre vort Fædrelands Undergang.

Tale: Jeg var engang tilstede i Andet Kammer i Belgien, og der blev der forhandlet et brændende Spørgsmaal, som vedrørte selve Landets Hovedstad; men Forhandlingerne om dette Spørgsmaal i et Land, hvor Modsætningerne stode ligesaa kraftige mod hinanden, som her, bleve førte med et Liv og en Munterhed, som gjorde et meget heldigt Indtryk. Jeg tror nu slet ikke, at det skal være saa, at man om meget alvorlige Spørgsmaal just altid behøver at tale i en meget alvorlig Tone, jeg tror, at Alvoren lige saa godt kan være tilstede, saasnart man træffer hinanden paa et eller andet Punkt, hvor disse Træffere muligvis kunde udrette ligesaa meget, som om man traadte op med den mest høitidelige — hvad der engang her i Salen er blevet kaldet — Kambyse-Zone. Men saa vil jeg ogsaa fra den anden Side ønske, at man, naar man i Ordskiftet saaledes søger at komme ind paa Sagen derved, at man ikke tager den fuldt saa alvorlig, saa til Gjengjæld bliver behandlet paa en saadan Maade, at man kan sige, at det ikke ligefrem optages, som om det var bittere Angreb, man fremkom med. Idet jeg nu vender mig til den foreliggende Sag, der er vigtig nok, vilde jeg særdeles gjerne holde den ærede Krigsminister ude af den. Den ærede Krigsminister befinder sig jo over for dette Spørgsmaal meget vel, han har igaar mange Gange ved den Forhandling, der blev ført, udtalt sin Tak til forskjellige Medlemmer for, hvad der er fremkommet. Og jeg vil i Særdeleshed, da han udtrykkelig har sagt, at det egentlig ikke er hans Forslag, som foreligger til Behandling — og det kunde det naturligvis efter dets Omfang og efter den korte Tid, hvori han har været Minister, heller ikke være — helst holde den ærede Krigsminister udenfor denne Forhandling, idet jeg dog vil bemærke som en lille Strejbemærkning, at jeg ikke beklager, at det er den nuværende Krigsminister, som er Krigsminister, men at vi ikke have hans Forgænger — det skal jeg komme tilbage til senere — her i Salen, da jeg har nogle gamle Grindringer, som jeg nok vilde tale med ham om, men som jeg ikke kan tale med den nuværende Krigsminister om. Kun vil jeg bemærke det besynderlige Træf, at det netop midt i den nuværende Uslappelse, der har fundet Sted efter den forrige store Krig, skal være en — om jeg maa sige — krigerst Omstændighed, som har kaldet den nuværende Krigsminister paa hans Plads i et for os høist ugunstigt, men forresten fredeligt Diebst. — Jeg vil nu tillade mig at rytte frem mod de ærede sagtyndige Medlemmer. Jeg vil ikke sige, som der fra flere Sider er sagt: Jeg er ikke Sagtyndig, og som Følge deraf drifter jeg